

O sebi (i nama) putem korespodencije

Draga M.

Hvala ti na javljanju i tolikim komplimentima. Dragi su bez obzira koliko bivaju i zasluženi.

Ipak ostaje za nagađati zašto si me krstila intelektualcem, umjetnikom, političarom, društvenim radnikom, jer zaista nisam ni jedan od tih.

Svoje snove pokušavan tek realizirati kao izgubljena jedinka, kao otpadnik jednog besramnog vremena u cijim zabokrecinama svi mlataramo na vlastiti nadin, i bez drugog izbora. Kao da ipak postoji taj nepravedni Bog koji se nama tako izrugava. Osobno sam možda najbliži anarhiji, rušilac prije nego graditelj, ali i Munchov KRIK protiv uspavanog življenja, pomirba, slijeganja ramenima, oprezne neutralnosti umotane u celofanu dobrog ponašanja, sračunatosti što nose u svojoj nutrini laktašenje i dokazivanje jaceg, perfidnijeg, plošnog, površinskog, stvarajući bogalje da gnječe ovu zemlju namjenjenu vedrom, dostojanstvenom ljudskom biću.

Don Kihot sam što kasni na bojno polje, gdje je već gotovo sve razoreno, spaljeno, podčinjeno, osramočeno, izdano, degradirano. Na čijem se zgarištu vijori zastava Kukacica- Heroja, Hrvatina i Srbedža, Bushoidnih krvnika, Domoljuba i Vjerskih Satrapa svih vrsta.

U svemu tome se bila pojavila Vesna u obliku vulkanske lave što tako nemilosrdno nosi sve pred sobom što joj se nage na putu. I dok me nagorjelog nosila k svom zgarištu bacio sam joj sjemenku stiha ta tačo proklja, ako što ostane od njega. Danas je njegova krhotina izašla iz štampe. Šaljem ti jedan od prvih primjeraka. Ne znam na kojoj si adresi pa je upućujen na S.

Hvala ti M. na sjećanju jednog slikara. Lijepi su to komplimenti i hrana za sve što je još ostalo ljudsko u nama svima.

Vjerovala ili ne, gubitak Vesne donio je sobom intenzivnu potrebu za popunjavanjem životnih rupa. Slikarstvo je uključeno, čitanje postaje sve neutaživije, iznad svega potraga za izgubljenim samim sobom, otkrivanjem vlastitih slabosti i vrlina. Ako hoćeš: ljubavi i mržnje, rezona i emocija, zabluda i rađanje novih saznanja. Drugim riječima : življenje koje donosi svakim svojim danom nove potencijale tolstojevskog uskrsnuća, preispitivanjem jučerašnjeg, lučenje vlastitih istina od laži, slobodno divljenje prema svemu još lijepom u prirodi, ženskoj ljepoti napose i čeznuće da ju se pridoda vlastitoj tjelesnoj i duhovnoj polovini, kao i vlastita nesreća (ili nagrada) robovanju da se u svakoj toj ljepoti nazire tek Vesnina karma.

Slikarstvo je napose u svemu tome najveći drug što podjednako razumije suzu, zanose, srdbu, padove i uspone, cijeni tek unutrašnji osmjeh, zazire lažna hihotanja, voli sve strahove i dubioze, posebno razumije slabosti, neodlučnosti, i strpljivo čeka njihov ishod sabran na platnu.

Razumijem tvoju nostalgiju za nepostojećim. Kakav izazov draga M., jer što je naše življenje nego traganjem za tim nepostojećim!

Ovdje je do jučer bilo pravo ljeto (cijeli oktobar). Danas sam naložio prvu vatru i ispekao na njoj sav krumpir kojeg je M. ogulio (oko dva kg).

Ima i za tebe, pridruži nam se.

Sve vas najljepše pozdravlja Severino